

LBRIS

We know
books

Simona Ferrante

TĂRÂMUL INOCENȚEI

roman

*Traducere din franceză
de Simona Ferrante*

editura
 NAȚIONAL

EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2022

PROLOG

„Memoria este singura cale ce ne permite să ne întoarcem acasă.“

(Terry Tempest Williams, *Refuge*)

Într-o zi de primăvară, Robert auzi, venind din grădină, un sunet sacadat, ce semăna cu lătratul unui câine. Ieși din casă și descoperi cu uimire o pasăre mare ce mărșăluia într-un neobosit du-te-vino, scoțând un țipăt ascuțit și nazal, un fel de „knowk“ sonor pe care îl repeta fără încetare, ca și când ar fi strigat cu disperare după ajutor. Robert se precipită să intre în casă și îl alertă pe tatăl său, care îl însoți afară de îndată. La întoarcerea lor, pasărea îi întâmpină cu țipete și sâsâituri nervoase, pentru a-i ține la distanță.

— E o găscă de zăpadă, îi explică tatăl lui. Acum e perioada lor de migrație. Când începe să se încălzească vremea, găștele își părăsesc zonele de iernare din sud și migrează spre nordul țării pentru a-și găsi hrana. Apoi rămân un timp nu departe de aici, pe malurile fluviului Saint-Laurent. Zboară zi și noapte fără oprire. Cea de aici a părăsit probabil stolul, fiind prea obosită, sau poate că e rănită. Hai, vino să încercăm să îi dăm ceva de mâncare și, când se va simți în stare, își va relua singură zborul ca să-și ajungă din urmă familia.

Pasărea rămase mai multe zile la ei, adăpostită într-o magazie, în fundul grădinii. Robert nu îndrăznește să se apropie prea tare, de teamă să nu o sperie. În fiecare dimineață îi lăsa, în mijlocul aleii, o farfurie plină cu boabe de grâu și de porumb, cu rădăcini de păpădie pe care le culegea special pentru ea, iar dacă avea noroc să găsească în iarbă, și cu melci și viermi. Gâsca parcă înțelegea afecțiunea copilului și, încet-încet, părea să se lase împlânzită. De îndată ce soarele răsărea, găgăitul ei îl invita pe Robert să i se alătore. Într-o dimineață, țipătul ei regulat sună atât de puternic și de aproape, încât Robert crezuse că aceasta pătrunsese în casă. Cu o extraordinară intuiție, pasărea găgăia în fața ferestrei camerei lui, ca și când, prea nerăbdătoare să-și întâlnească prietenul, ar fi depășit toate distanțele ce îi separau pentru a-i reclama prezența.

— Mi-e teamă să nu rămână blocată aici și să fie luată ca țintă de vreun vânător de găște sălbatice, unul dintre cei care consideră că acestea produc prea multe pagube, își mărturisise îngrijorarea tatălui Robert. Am putea să o ducem pe malul lacului, acolo unde găștele sălbatice își construiesc cuiburile și rămân pe timpul verii.

Pleacă înainte de răsăritul soarelui, cu pasărea instalată într-un carton uriaș pe bancheta din spate a mașinii. Dintre momentele petrecute împreună cu tatăl său, călătoria aceea rămase amintirea lui cea mai frumoasă.

Drumul lor cu mașina spre libertate se petrecu pe fondul unei melodii vesele.

Deși era la început de primăvară, priveliștea era inundată de o lumină atât de strălucitoare, încât părea că

însuși cerul aprinsese proiectoarele pentru un spectacol grandios. Sute de curioși veniseră la Baie-du-Febvre, lângă lacul Saint-Pierre, ca să asiste la sosirea cârdurilor de găște migratoare.

Robert se întinse în iarbă, alături de cartonul pe care îl desfășurase complet pentru a-i permite păsării să-și ia zborul. Doar că ea nu părea prea grăbită să îl părăsească. Bucuria de a o privi ciugulind grăunțele îi temperă lui Robert nerăbdarea. „Poate că va rămâne cu mine pentru totdeauna“, se gândi el cu speranță. Tatăl lui îl atenționa de fiecare dată când vedea păsări zburând mai jos, dar cel mai adesea nu erau găște.

Brusc, un zgomot puternic îl trezi pe Robert din amorțeală și îl făcu să se ridice în picioare dintr-o săritură. Un nor de sute de mii de păsări se profila deasupra capetelor lor, formând în aer un imens V cu o formă perfectă, parcă desenat pe cer de o mână gigantică.

Era o imagine superbă... Copilul se minună de perfectă coordonare cu care se deplasau găștele de zăpadă.

— Avem multe de învățat de la ele, îi explică tatăl său. Găștele de zăpadă formează o adevărată familie. Ele zboară toate în aceeași direcție, perfect la unison. Dacă una dintre ele se rătăcește și își pierde grupul, se străduiește să îl ajungă din urmă pentru a nu zbura singură, pentru că împreună înaintează mai rapid. Vezi, în față, prima pasăre este șefa cârdului. Când obosește, o altă găscă îi ia locul. Iar dacă una dintre ele, extenuată sau rănită, nu mai poate zbura, atunci perechea ei – sau una dintre celelalte găște din trupă – rămâne alături de ea până când moare sau până când e din nou capabilă

să zboare cu restul grupului. Gâsca ta e în mod sigur foarte tânără și probabil că s-a rătăcit de celelalte, trase el concluzia.

Gâștele sălbatice coborâra și se așezară de-a lungul malului. Prietena lui Robert începu să se agite, de parcă tocmai își recunoscuse suratele, și să scoată din nou țipetele acelea stridente și sacadate de la prima lor întâlnire, apoi, dintr-odată, își luă zborul spre grupurile posibile mai departe, pe mal.

Robert vru să o urmeze, dar tatăl său îl opri.

— Nu poți să te apropii de ele, Roby, ar trebui să fii unul de-ai lor.

— Dar și eu sunt o pasăre de zăpadă! Uite, tată, uită-te la mine, și eu știu să zbor ca ele! strigă Robert fugind cu brațele deschise.

Tatăl răsese și îi ciufuli părul.

Ca la un semnal, mai multe focuri de armă despicară aerul. Un vânt de panică risipi gâștele, care își luară zborul cu un gâgâit asurzitor. În urma lor, pe mal, rămaseră abandonate zeci de cadavre ale păsărilor care nu scăpaseră de împușcături.

Oamenii care asistaseră la scenă începură să se agite și voci pline de mânie se auziră strigând:

— Criminalilor!

— De ce au plecat? Unde e prietena mea? întrebă Robert cu ochii în lacrimi.

— Și-a luat zborul împreună cu celelalte. Vino, să nu rămânem aici!

Tatăl îl împinse spre mașină, pentru a-l împiedica să privească peisajul dezolant.

După ce plecară, adăugă:

— Drumul gâștelor de zăpadă e lung, Roby, ele au de traversat teritorii imense. Cine știe câte dintre ele vor ajunge până la urmă la destinație, trecând prin brumă și prin ceață? Gâștele sălbatice vin aici, pe pământul nostru, ca să se odihnească și să-și recapete forțele, dar teritoriul acesta ne aparține nouă. Important e ce vom decide să facem cu el: să îl păstrăm doar pentru noi, iar pe ele să le excludem, sau să îl împărțim, salvându-le și pe ele?

— Eu vreau să le salvez, tată!

Duminică

Trezită brusc din somn, Rebecca privi ceasul de pe perețe, de deasupra patului, și încercă să deslușească ora. Limba mică și albastră care abia atinge urechea stângă a chipului zâmbăreț al lui Mickey îi aminti promisiunea pe care mama ei i-o făcuse aseară, la culcare.

— Dacă te trezești la ora nouă, putem merge la cinema ca să vedem filmul tău preferat, la matineul de la ora unsprezece. Astfel, va putea și tati să vină cu noi. Apoi vom merge să mâncăm o înghețată la *Ciocolata favorită*, cofetăria ta preferată.

Patronul cofetăriei reușea să prepare cea mai bună înghețată din Gatineau. Rebecca adora înghețata, iar acolo se găseau o mulțime de arome diferite. Gusturi atât de surprinzătoare, încât abia și le putea imagina. Înghețate în formă de ursuleți sau de marshmallow, sub formă de cremă în care pluteau prăjituri sau în chip de flori, unde fiecare petală avea o culoare și un gust diferite.

Toțiși, dacă Rebeccăi i s-ar fi cerut să aleagă, ar fi abandonat într-o clipă înghețata în favoarea unei activități alături de tatăl ei.

Iar astăzi avea noroc: putea să se bucure de film și să mănânce înghețată, dar mai ales să petreacă o zi întreagă cu tăticul ei drag.

Tatăl ei era un bărbat foarte ocupat, având un serviciu „im-por-tant” – Rebecca știa prea bine acest lucru, căci mama ei i-l repeta deseori.

Cu toate acestea, Clara înțelegea cât de importantă era pentru Rebecca lansarea la cinematograful a filmului de desene animate cu personajele ei preferate, Mickey și Minnie. Cu o seară în urmă, culcată în pătuțul ei, Rebecca îi auzise pe părinții ei vorbind.

— Te rog, Bruno, fă un efort, fiica ta ar trebui să fie mai importantă decât clienții tăi! rostise mama ei cu o voce melodiosă.

Mai apoi, ușa se închisese, la fel și ochii Rebeccăi, alinați de blândețea din vocea Clarei.

Rebecca sări prima din pat și fugi să-și trezească părinții. Se năpusti în camera lor și se urcă în pat, cuibărindu-se între ei.

Mama o luă în brațe și îi sărută buclele blonde, ca ale ei.

— Nu te îngrijora, furtuna mea mică, o liniști ea, mai avem timp încă! Du-te și îmbracă-te, în timp ce mama vă va pregăti, ție și lui tati, un delicios mic-dejun.

Clara așteptă să plece Rebecca și reluă discuția începută cu Bruno cu o seară în urmă. Îi spuse că ar fi fost bine să facă un compromis care să le permită să-și petreacă împreună ziua aceea.

În ultimul timp, momentele în care Bruno își lăsase deoparte munca pentru a acorda timp familiei sale fuseseră foarte rare.

— Te rog, Bruno, e vacanță! Hai să mergem la lac după-amiază! Îl rugă Clara, mângâindu-i brațul. Parcul Lamy e aproape. Eu voi pregăti un picnic, iar tu ai putea să te ocupi diseară de dosarul tău. Ne-am întoarce înainte de cină. Rebecca ar fi atât de fericită! Și eu aș fi, adăugă ea în șoaptă.

Bruno se ridică brusc, înlăturându-i mâna, și exclamă agasat:

— Nu insista, te rog! Am nevoie de mai mult timp ca să termin. Știi foarte bine că e contractul cel mai important al anului.

Clara scutură din cap ca să îndepărteze efectul reproșului. Părul i se agită pe umeri ca și când ar fi prins viață. „Părul tău are un suflet al lui“, îi murmură Bruno mai demult. Își aminti de vremea când, în ochii lui Bruno, cea mai importantă era ea, și inima i se strânse.

La începutul relației lor erau atât de îndrăgostiți, încât nu puteau sta nicio secundă departe unul de altul. De îndată ce Bruno pleca din micul lor apartament și urca în mașină, telefonul Clarei începea să bipăie. Bruno îi scria cuvinte de dragoste, îi trimitea sărutări și inimioare. Ajuns la birou, o suna doar ca să-i spună „te iubesc“.

Se mai întâmpla și pe atunci să fie nevoit să rămână până seara târziu la reuniuni. Nu se întâmpla des, dar când era nevoie, Bruno o prevenea cu câteva zile înainte, mărturisindu-i cât de mult avea să-i lipsească. În schimb, atunci când putea, o lua cu el la mesele de lucru și la seminare. Clara se făcea mică-mică, să nu îl deranjeze, într-atât de fericită era să fie împreună cu el!

Se simțea ca un copil care îl avea pe Moș Crăciun doar pentru el, în fiecare zi a anului.

Dar în dimineața aceasta Clara tăcu, de teamă să nu strice clipele atât de rare pe care aveau să le petreacă toți trei.

Bruno scoase din garaj noua mașină, un Audi A6, de care era foarte mândru și pe care o cumpărase din Montreal cu o lună în urmă. Rebecca urcă în spate și își atașă singură centura, ca o fetiță mare.

Ajunseră cu o jumătate de oră mai devreme la *Castelul 9*. Complexul includea un spațiu mare de joacă și un vechi castel transformat în cinematograful. Cele două etaje ale clădirii fuseseră complet renovate. La primul etaj se aflau cele nouă săli de cinema, iar la al doilea se găseau o imensă scenă de spectacole și un spațiu dedicat jocurilor video. Imobilul era înconjurat de un parc populat cu tufișuri gigantice, tăiate în formă de animale.

Vastul domeniu fusese înjumătățit, păstrând doar o suprafață de o sută de metri în jurul castelului. O mare parte din teren fusese cumpărată de un puternic consorțiu imobiliar, pentru construirea unui zgârie-nori ce se ridica un pic mai departe, unde funcționau birourile mai multor societăți.

Vânzarea terenului fusese prima afacere a lui Bruno în calitate de avocat al firmei Duval&Co. Îl reprezentase pe proprietar, care voia să-și păstreze bunul moștenit mai mult din loialitate, întrucât aparținea familiei lui de mai multe generații.

Bruno negociase atât de profitabil termenii contractului, încât clientul său reușise să păstreze o parte din

teren, pe care o transformase și o pusese la dispoziția publicului. Acest prim succes îi propulsase cariera în sânul cabinetului.

— Voi parca mașina, mergeți voi, vă ajung din urmă pe drum, spuse Bruno.

Clara îi ținu portiera deschisă Rebeccăi pentru a coborî, dar fetița îi refuză ajutorul.

— Pot singură, sunt mare acum, ripostă ea, coborând dintr-o singură săritură.

Clara surâse amuzată. Fetița ei, care abia împlinise cinci ani, creștea prea repede!

Intrară amândouă pe poarta mare din lemn și porniră pe aleea care traversa tot parcul până în spate, unde se găsea cinematograful.

Rebecca, îmbrăcată într-un hanorac galben fluorescent care îi ajungea până la genunchi, țopăia înaintea ei fără griji, fericită să-și petreacă dimineața cu ambii părinți.

Clara o urmări cu o privire plină de admirație și de mândrie: fiica ei era plină de viață, dezghețată, aproape independentă. Mulți copii de vârsta ei erau încă legați de fustele mamei, fiind mult mai puțin descurcăreți ca fetița ei.

Rebecca știa foarte bine ce voia, ce-i plăcea și ce nu-i plăcea. De exemplu, acel hanorac galben fluorescent pe care îl văzuse în vitrina magazinului *Aubenerie*, de pe bulevardul Gappe, și pe care îl adorase instantaneu. „Uite, mama! se entuziasmase Rebecca. Te rog, cumpără-l! Va ploua!” spusese ea foarte serioasă. Clara râsesese în sine ea, căci nu voia să facă haz de gusturile fiicei